

Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 9 december 2020*

”Överklagande – Konkurrens – Konkurrensbegränsande samverkan – Tv-distribution – Förordning (EG) nr 1/2003 – Artiklarna 9 och 16.1 – Beslut genom vilket åtaganden gjorts bindande – Geografisk ensamrätt – Maktmissbruk – Preliminär bedömning – Ingen skyldighet för Europeiska kommissionen att beakta överväganden avseende tillämpningen av artikel 101.3 FEUF – Avtal som har till syfte att avskärma de nationella marknaderna – Ingen skyldighet för kommissionen att bedöma var och en av de berörda nationella marknaderna – Proportionalitet – Åsidosättande av tredje mans avtalsenliga rättigheter”

I mål C-132/19 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, ingivet den 15 februari 2019,

Groupe Canal + SA, Issy-les-Moulineaux (Frankrike), företrädd av P. Wilhelm, P. Gassenbach och O. de Juvigny, avocats,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska kommissionen, företrädd av A. Dawes, C. Urraca Cavedes och L. Wildpanner, samtliga i egenskap av ombud,

svarande i första instans,

Republiken Frankrike, företrädd av E. de Moustier och P. Dodeller, båda i egenskap av ombud,

Union des producteurs de cinéma (UPC), Paris (Frankrike), företrädd av E. Lauvaux, avocat,

C More Entertainment AB, Stockholm (Sverige),

European Film Agency Directors – EFADs, Bryssel (Belgien), företrädd av O. Sasserath, avocat,

Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC), Bryssel, företrädd av A. Fratini, avvocatessa,

intervenienter i första instans,

meddelar

* Rättegångsspråk: franska.

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Arabadjiev (referent), domstolens ordförande K. Lenaerts, tillika tillförordnad domare på andra avdelningen, samt domarna A. Kumin, N. Wahl och F. Biltgen,

generaladvokat: G. Pitruzzella,

justitiesekreterare: handläggaren V. Giacobbo,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 6 februari 2020,

och efter att den 7 maj 2020 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

- 1 Groupe Canal + SA har yrkat att den dom som meddelats av Europeiska unionens tribunal den 12 december 2018, Groupe Canal+/kommissionen (T-873/16, EU:T:2018:904) (nedan kallad den överklagade domen) ska upphävas. Genom den överklagade domen ogillade tribunalen talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 26 juli 2016 om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (ärende AT.40023 – Gränsöverskridande tillgång till betal-TV), som gör de åtaganden som föreslagits av Paramount Pictures International Ltd och Viacom Inc. rättsligt bindande inom ramen för licensavtal om audiovisuellt innehåll som dessa bolag ingått med Sky UK Ltd och Sky plc (nedan kallat det omtvistade beslutet).

I. Tillämpliga bestämmelser

- 2 Skäl 13 i rådets förordning (EG) nr 1/2003 av den 16 december 2002 om tillämpning av konkurrensreglerna i artiklarna [101 och 102 FEUF] (EGT L 1, 2003, s. 1) har följande lydelse:

”Om företag i samband med ett förfarande som kan leda till att ett avtal eller förfarande förbjuds erbjuder kommissionen att göra sådana åtaganden att dess betänkligheter undanröjs, bör kommissionen kunna fatta beslut som gör dessa åtaganden bindande för de berörda företagen. I besluten om åtaganden bör det fastställas att det inte längre finns något skäl att ingripa från kommissionens sida utan att det dras någon slutsats om huruvida en överträdelse har skett eller fortfarande sker. Beslut om åtaganden påverkar inte medlemsstaternas konkurrensmyndigheter och domstolar när det gäller deras befogenheter att konstatera detta och besluta i fallet. Beslut om åtaganden är inte lämpliga i ärenden där kommissionen har för avsikt att ålägga böter.”

- 3 I artikel 9 i denna förordning föreskrivs följande:

”1. När kommissionen avser att fatta ett beslut om att en överträdelse skall upphöra och de berörda företagen erbjuder åtaganden för att undanröja de betänkligheter som kommissionen har delgivit dem i sin preliminära bedömning, får kommissionen genom beslut göra dessa åtaganden bindande för företagen. Ett sådant beslut får fattas för en bestämd period och skall fastställa att det inte längre finns skäl för kommissionen att ingripa.

2. Kommissionen får på begäran eller på eget initiativ ta upp förfarandet på nytt

a) om de sakförhållanden som låg till grund för beslutet har ändrats i något väsentligt avseende,

- b) om de berörda företagen åsidosätter sina åtaganden, eller
- c) om beslutet grundar sig på ofullständiga, oriktiga eller vilseledande uppgifter som parterna har lämnat.”

4 I artikel 16.1 i nämnda förordning föreskrivs följande:

”När nationella domstolar fäller avgöranden om sådana avtal, beslut eller förfaranden enligt artikel [101] eller artikel [102] [FEUF] som redan är föremål för ett beslut av kommissionen får de inte fatta beslut som strider mot det beslut som kommissionen har fattat. De måste också undvika att fatta beslut som skulle strida mot ett beslut som övervägs av kommissionen i förfaranden som den har inlett. I detta syfte får den nationella domstolen bedöma om det är nödvändigt att vilandeförklara saken. Denna skyldighet påverkar inte tillämpningen av de rättigheter och skyldigheter som avses i artikel [267 FEUF].”

II. Bakgrund till tvisten och det angripna beslutet

5 Tribunalen redogjorde i punkterna 1–12 i den överklagade domen för bakgrunden till tvisten på följande sätt:

- ”1 Den 13 januari 2014 inledde kommissionen en undersökning avseende eventuella begränsningar [som åsidosatte] tillhandahållandet av betal-tv-tjänster enligt licensavtal mellan sex stora amerikanska filmbolag och de största betal-tv-företagen i Europeiska unionen.
- 2 Den 23 juli 2015 riktade kommissionen ett meddelande om invändningar till Paramount Pictures International Ltd, London (Förenade kungariket), och till detta bolags moderbolag Viacom Inc., New York (New York, Förenta staterna) (nedan tillsammans kallade Paramount). I detta meddelande redovisade kommissionen sin preliminära slutsats i frågan huruvida vissa klausuler i Paramounts licensavtal med Sky UK Ltd och Sky plc (nedan tillsammans kallade Sky) var förenliga med artikel 101 FEUF och artikel 53 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet [av den 2 maj 1992 (EGT L 1, 1994, s. 3)].
- 3 Kommissionen koncentrerade sin undersökning till två med varandra sammanhängande klausuler i dessa licensavtal. Den första klausulen hade införts för att förbjuda eller begränsa möjligheterna för Sky att tillgodose spontana förfrågningar om köp av tv-distributionstjänster från konsumenter med hemvist i [Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES)] men utanför Förenade kungariket och Irland. Enligt den andra klausulen förband sig Paramount att inom ramen för avtal som Paramount slöt med programföretag inom EES men utanför Förenade kungariket, förbjuda eller begränsa möjligheterna för dessa [företag] att tillgodose spontana förfrågningar om köp av tv-distributionstjänster från konsumenter med hemvist i Förenade kungariket eller Irland.
- 4 Genom beslut av förhørsombudet i vissa konkurrensförfaranden av den 24 november 2015 tilläts sökanden, Groupe Canal +, att delta i förfarandet i egenskap av berörd tredje part, i den mening som avses i artikel 13.1 i kommissionens förordning (EG) nr 773/2004 av den 7 april 2004 om kommissionens förfaranden enligt artiklarna [101 och 102 FEUF] (EUT L 123, 2004, s. 18).
- 5 I skrivelse av den 4 december 2015, med rubriken ”Underrättelse om arten av och föremålet för förfarandet i enlighet med artikel 13.1 i förordning (EG) nr 773/2004”, informerade kommissionen [Groupe Canal +], om den rättsliga bedömning som denna institution hade gjort beträffande tillämpligheten av artikel 101 FEUF på omständigheterna i det aktuella fallet och redovisade sin preliminära slutsats härvidlag. Enligt denna preliminära slutsats hade kommissionen för avsikt att anta ett beslut riktat till Sky och till vart och ett av de filmbolag som kommissionens undersökning

omfattade, i vilket det skulle komma att konstateras att dessa företag hade överträtt artikel 101 FEUF och artikel 53 i [ESS-avtalet], och genom vilket de skulle påföras böter samt förpliktas att upphöra med överträdelsen och avhålla sig från alla åtgärder med motsvarande syfte eller resultat.

- 6 För att undanröja kommissionens betänkligheter med avseende på konkurrensen erbjöd Paramount, den 15 april 2016, åtaganden i enlighet med artikel 9 i [förordning nr 1/2003]. Efter att ha mottagit synpunkter från andra berörda tredje parter, däribland [Groupe Canal +], antog kommissionen [det omtvistade beslutet].
- 7 Det framgår av artikel 1 i [detta beslut] att de åtaganden som anges i bilagan till beslutet är bindande för Paramount, och för detta bolags rättsliga efterträdare och dotterbolag, i fem år räknat från dagen för delgivningen av [nämnda beslut].
- 8 I punkt 1 nionde stycket i bilagan till det [omtvistade] beslutet anges olika typer av avtalsklausuler som omfattas av förfarandet (nedan kallade de relevanta klausulerna). Vad gäller sändning via satellit rör det sig dels om klausuler som föreskriver att mottagning utanför det område som omfattas av licensavtalet (overspill) inte utgör ett avtalsbrott från programföretagets sida under förutsättning att programföretaget inte medvetet tillåter sådan mottagning, dels om klausuler som föreskriver att mottagning inom licensområdet inte utgör ett avtalsbrott från Paramounts sida under förutsättning att Paramount inte har tillåtit förekomsten av en tredje parts dekrypteringsanordning på licensområdet. När det gäller överföring via internet rör det sig för det första om klausuler som inför en skyldighet för programföretagen att förhindra nedladdning eller strömning av tv-innehåll (streaming) utanför området som omfattas av licensavtalet, för det andra om klausuler som föreskriver att överföring via internet (internet overspill) inom området som omfattas av licensavtalet inte utgör ett avtalsbrott från Paramounts sida under förutsättning att Paramount har krävt att programföretagen ska använda sig av teknik som förhindrar sådan överföring och, för det tredje, om klausuler som föreskriver att överföring via internet av tv-innehåll utanför licensområdet inte utgör ett avtalsbrott från programföretagets sida under förutsättning att detta programföretag använder sig av teknik som förhindrar sådan överföring.
- 9 Det framgår vidare av punkt 1 tredje stycket i bilagan till det [omtvistade] beslutet att uttrycket "programföretagets förpliktelser" avser de relevanta klausuler eller jämförbara klausuler som förbjuder ett programföretag att tillgodose spontana beställningar från konsumenter med hemvist inom EES men utanför det område för vilket programföretaget har sändningsrättigheter. På motsvarande sätt avses med uttrycket "Paramounts förpliktelser" de relevanta klausuler eller jämförbara klausuler som föreskriver en skyldighet för Paramount att förbjuda programföretag belägna inom EES, men utanför de områden för vilka ett programföretag har exklusiva sändningsrättigheter, att tillgodose spontana förfrågningar från konsumenter med hemvist inom dessa områden.
- 10 Enligt punkt 2 i bilagan till det [omtvistade] beslutet är Paramount från och med dagen för delgivning av [detta beslut] underkastad en rad åtaganden. Först och främst förbinder sig Paramount att inte ingå, förnya eller förlänga tillämpningen av relevanta klausuler i licensavtal, såsom dessa klausuler definieras i samma bilaga (punkt 2.1). Vad därefter gäller befintliga licensavtal för produktion av betal-tv (existing Pay-TV Output Licence Agreements) ska Paramount avstå från att vidta rättsliga åtgärder för att förmå [tv-företagen] att iaktta sina skyldigheter enligt dessa avtal (punkt 2.2 a). Inte heller ska Paramount direkt eller indirekt infria eller genomdriva fullgörande av "Paramounts förpliktelser" enligt ovannämnda avtal (punkt 2.2 b). Paramount förbinder sig slutligen att inom tio dagar från dagen för delgivning av det [omtvistade] beslutet underrätta Sky om att Paramount inte kommer att vidta rättsliga åtgärder för att förmå programföretagen att iaktta de relevanta klausulerna, och att inom en månad från dagen för denna delgivning skicka samma underrättelse till alla övriga programföretag inom EES (punkt 2.3).

- 11 [Groupe Canal +] slöt ett licensavtal med Paramount för betal-tv-sändning (Pay Television Agreement), vilket trädde i kraft den 1 januari 2014 ... I artikel 12 i detta avtal föreskrivs att det område som avtalet gäller är uppdelat i områden med ensamrätt, i första hand Frankrike, och ett område utan ensamrätt, vilket utgörs av Mauritius. Artikel 3 i [nämnda avtal] föreskriver bland annat att Paramount inte självt ska utöva eller låta en tredje part utöva sändningsrättigheter på områdena med ensamrätt. Bilaga A.IV till detta avtal anger i sin tur vilka skyldigheter som åvilar [Groupe Canal +] i form av användning av teknik för geografisk filtrering för att förhindra vidareändning utanför de områden för vilka licensen beviljats.
- 12 I skrivelse av den 25 augusti 2016 underrättade Paramount [Groupe Canal +] om de åtaganden som anges i punkt 2.2 a i bilagan till det [omtvistade] beslutet. Vidare förklarade Paramount att det inte skulle vidta rättsliga åtgärder för att se till att de relevanta klausulerna iakttogs av programföretaget samt att varje skyldighet som åvilade detta företag enligt de relevanta klausulerna undanröjdes. Paramount betonade i samma skrivelse att uttrycket ”programföretagets förpliktelse” skulle förstås på samma sätt som [detta] uttryck i bilagan till det [omtvistade] beslutet. Genom skrivelse av den 14 oktober 2016 svarade [Groupe Canal +] på denna underrättelse och gjorde gällande att åtaganden som hade gjorts inom ramen för ett förfarande där endast kommissionen och Paramount varit inblandade inte kunde åberopas gentemot [Groupe Canal +].”

III. Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

- 6 Groupe Canal + väckte, genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 8 december 2016, med stöd av artikel 263 FEUF talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet.
- 7 Genom beslut av ordföranden på tribunalens femte avdelning av den 13 juli 2017, Groupe Canal +/kommissionen (T-873/16, ej publicerat, EU:T:2017:556), tilläts Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC) att intervensera till stöd för kommissionens yrkanden. Genom samma beslut tilläts Union des producteurs de cinéma (UPC), European Film Agency Directors – EFADs och C More Entertainment AB intervensera till stöd för de yrkanden som framförts av Groupe Canal +. Vidare meddelade ordföranden på tribunalens femte avdelning i beslut av den 13 juli 2017 att Republiken Frankrike tilläts att intervensera till stöd för de yrkanden som framförts av Groupe Canal +.
- 8 Groupe Canal + åberopade fyra grunder till stöd för sin talan. Den första grunden avsåg en uppenbart oriktig bedömning när det gäller de relevanta klausulernas förenlighet med artikel 101 FEUF och följderna av de föreskrivna åtagandena. Den andra grunden avsåg åsidosättande av artikel 9 i förordning nr 1/2003 vad beträffar identifieringen av de betänkligheter som de fastställda åtagandena avsåg att undanröja. Den tredje grunden avsåg åsidosättande av proportionalitetsprincipen och den fjärde grunden avsåg maktmissbruk.
- 9 Genom den överklagade domen ogillade tribunalen talan som väckts av Groupe Canal +.

IV. Förfarandet och parternas yrkanden vid domstolen

- 10 Groupe Canal + har i överklagandet yrkat att domstolen ska
- upphäva den överklagade domen i den del klagandens talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet ogillades och klaganden förpliktades att ersätta rättegångskostnaderna,
 - ogiltigförklara det omtvistade beslutet, och
 - förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

- 11 Kommissionen har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet och förplikta Groupe Canal + att ersätta rättegångskostnaderna.
- 12 Republiken Frankrike har yrkat att domstolen ska upphäva den överklagade domen i dess helhet och vidta åtgärder med anledning av detta med avseende på det omtvistade beslutet.
- 13 UPC har yrkat att domstolen ska
 - upphäva den överklagade domen i den del den ogillade talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet som väckts av Groupe Canal + och förpliktade Groupe Canal + att ersätta rättegångskostnaderna,
 - ogiltigförklara det omtvistade beslutet, och
 - under alla omständigheter förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader.
- 14 EFADs har yrkat att domstolen ska
 - förklara att överklagandet kan tas upp till sakprövning och bifalla det i sin helhet,
 - upphäva den överklagade domen i den del den ogillade talan om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet som väckts av Groupe Canal + och förpliktade Groupe Canal + att ersätta rättegångskostnaderna,
 - ogiltigförklara det omtvistade beslutet, och
 - under alla omständigheter förplikta kommissionen att ersätta samtliga rättegångskostnader.
- 15 BEUC har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet i dess helhet och förplikta Groupe Canal + att ersätta samtliga rättegångskostnader.

V. Prövning av överklagandet

- 16 Groupe Canal + har åberopat fyra grunder till stöd för sitt överklagande. Den första grunden avser att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning när den fann att kommissionen inte hade gjort sig skyldig till maktmissbruk i det omtvistade beslutet. Den andra grunden avser att tribunalen åsidosatte den kontradiktoriska principen. Den tredje grunden avser avsaknad av motivering och en ofullständig prövning av de faktiska omständigheterna. Den fjärde grunden avser att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning vid tolkningen av artikel 9 i förordning nr 1/2003 och punkt 128 i kommissionens tillkännagivande om bästa praxis för förfaranden som rör artiklarna 101 och 102 [FEUF] (EUT C 308, 2011, s. 6) (nedan kallat tillkännagivande om bästa praxis) samt åsidosatte av proportionalitetsprincipen och tredje mans rättigheter.

A. Upptagande till sakprövning

1. Parternas argument

- 17 BEUC har hävdade att det är uppenbart att den första, den tredje och den fjärde grunden för överklagandet inte kan tas upp till sakprövning, eftersom Groupe Canal + endast har upprepat de argument som bolaget anförde i första instans.

2. Domstolens bedömning

- 18 Det följer av artikel 256 FEUF, artikel 58 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol samt artikel 168.1 d och artikel 169 i domstolens rättegångsregler att det i ett överklagande klart ska anges på vilka punkter den dom eller det beslut som det yrkas upphävande av ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande. Enligt domstolens fasta rättspraxis uppfyller ett överklagande som endast upprepar de grunder och argument som redan har anförts vid tribunalen inte detta krav. Ett sådant överklagande utgör nämligen endast en begäran om omprövning av den ansökan som ingivits till tribunalen, vilken faller utanför domstolens behörighet (se, bland annat, dom av den 4 juli 2000, Bergaderm och Goupil/kommissionen, C-352/98 P, EU:C:2000:361, punkt 35, och beslut av den 3 september 2019, ND och OE/kommissionen, C-317/19 P, ej publicerat, EU:C:2019:688, punkt 27 och där angiven rättspraxis).
- 19 När en klagande bestrider tribunalens tolkning eller tillämpning av unionsrätten kan dock de rättsfrågor som prövades av tribunalen på nytt tas upp till diskussion i målet om överklagande. Om en klagande inte kunde utforma sitt överklagande utifrån grunder och argument som redan åberopats vid tribunalen, skulle nämligen överklagandeinstitutet förlora en del av sin betydelse (dom av den 14 oktober 2010, Deutsche Telekom/kommissionen, C-280/08 P, EU:C:2010:603, punkt 25 och där angiven rättspraxis).
- 20 Även om det i förevarande fall är riktigt att flera av de argument som Groupe Canal + har anfört i sitt överklagande vart och ett för sig motsvarar argument som framförts vid tribunalen, kvarstår det faktum att Groupe Canal +, genom grunderna för överklagandet, har gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning i sin bedömning och på ett precist sätt har angett de ifrågasatta punkterna i den överklagade domen.
- 21 Under dessa omständigheter kan den första, den tredje och den fjärde grunden, betraktade i sin helhet, inte avvisas. Domstolen ska emellertid, i samband med bedömningen av respektive grund för överklagandet, pröva huruvida de särskilda argument som anförts till stöd för grunderna kan provas i sak.

B. Prövning i sak

1. Den första grunden

a) Parternas argument

- 22 Canal + har, med stöd av EFADs och UPC, i huvudsak gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning och åsidosatte motiveringsskyldigheten när den underkände dess argument att antagandet av det omtvistade beslutet utgjorde maktmissbruk genom att göra det möjligt för kommissionen att, under förespegling av att vilja få konkurrensbegränsande förfaranden att upphöra, uppnå det som Europaparlamentet hade vägrat att bevilja kommissionen, nämligen ett upphörande av den territoriella ensamrätten i filmsektorn för hela EES.
- 23 För det första gjorde tribunalen en felaktig rättstillämpning när den i punkt 129 i den överklagade domen fann att kommissionen inte hade gjort sig skyldig till maktmissbruk, eftersom Paramounts åtaganden står i överensstämmelse med denna institutions betänkligheter i konkurrenshänseende som framkommit i den preliminära bedömningen. Tribunalen grundade sig på en felaktig premiss, eftersom denna bedömning endast avsåg Förenade kungariket och Irland, och kommissionen inte ens undersökte konkurrenssituationen avseende Frankrike, trots att Paramounts åtaganden var tillämpliga inom hela EES.

- 24 För det andra gjorde tribunalen en felaktig bedömning när den i punkt 130 i den överklagade domen fann att kommissionen hade rätt att anta det omtvistade beslutet, eftersom lagstiftningsförfarandet avseende frågan om geografisk blockering ännu inte hade lett till antagande av någon lagstiftning. Tribunalen har nämligen antingen underlåtit att i sin bedömning beakta, eller i motiveringen nämna, den omständigheten att kommissionen inte kunde bortse från att parlamentet den 19 januari 2016, det vill säga ungefär sex månader innan beslutet antogs, antog en resolution med rubriken "Vägen mot en rättsakt för den digitala inre marknaden" (nedan kallad resolutionen). I resolutionen betonade parlamentet att det var nödvändigt att kommissionens politik som syftar till att ifrågasätta klausulerna om geografisk blockering inte skulle utsträckas till filmsektorn. Tribunalen bortsåg således från den omständigheten att kommissionen med full kännedom om omständigheterna, trots parlamentets motstånd, beslutade att ålägga filmsektorn att upphöra med geoblockering inom området för audiovisuella tjänster, genom att anta ett beslut som gjorde det möjligt för kommissionen att uppnå ett mer omfattande mål än att få konkurrensbegränsande förfaranden att upphöra och som har en allmängiltig verkan (*erga omnes*).
- 25 Även om det antas att kommissionen hade kunnat bortse från resolutionen, borde tribunalen, med vetskap om att parlamentet stod i begrepp att anta en lagtext som gav sektorn för audiovisuella tjänster en möjlighet att bibehålla bestämmelserna om geoblockering – vilken antogs som Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/302 av den 28 februari 2018 om åtgärder mot omotiverad geoblockering och andra former av diskriminering på grund av kunders nationalitet, bosättningsort eller etableringsort på den inre marknaden och om ändring av förordningarna (EG) nr 2006/2004 och (EU) 2017/2394 samt direktiv 2009/22/EG (EUT L 60 I, 2018, s. 1) – ha beaktat att kommissionen åtminstone var skyldig att i det omtvistade beslutet införa en klausul som medger ändring av Paramounts åtaganden för det fall lagstiftningen utvecklas. Det framgår nämligen av såväl skäl 8 i denna förordning som av artikel 1 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/1128 av den 14 juni 2017 om gränsöverskridande portabilitet för innehållstjänster online på den inre marknaden (EUT L 168, 2017, s. 1), skäl 10 i Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/789 av den 17 april 2019 om fastställande av bestämmelser för utövandet av upphovsrätt och närstående rättigheter tillämpliga på vissa av sändarföretagens onlinesändningar och vidaresändningar av radio- och tv-program och om ändring av rådets direktiv 93/83/EEG (EUT L 130, 2019, s. 82) och Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/790 av den 17 april 2019 om upphovsrätt och närstående rättigheter på den digitala inre marknaden och om ändring av direktiven 96/9/EG och 2001/29/EG (EUT L 130, 2019, s. 92), att unionslagstiftaren efter antagandet av det omtvistade beslutet godtar att audiovisuellt innehåll kan vara föremål för bland annat system för geografisk begränsning.
- 26 Kommissionen och BEUC har bestritt den argumentation som anförts av Groupe Canal +. Kommissionen har dessutom hävdat att de argument som framförts av Groupe Canal +, enligt vilka kommissionen inte kunde bortse från resolutionen och borde ha infört en ändringsklausul i det omtvistade beslutet för det fall lagstiftningen utvecklades, inte kan tas upp till sakprövning, eftersom de har framförts för första gången vid domstolen.

b) Domstolens bedömning

- 27 Domstolen finner, i motsats till vad kommissionen har hävdat, att de argument som framförts av Groupe Canal + kan tas upp till sakprövning. Genom dessa argument har Groupe Canal + gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning dels genom att underlåta att i sin bedömning beakta, eller i motiveringen nämna, den omständigheten att kommissionen inte kunde bortse från resolutionen, dels genom att inte anse att kommissionen – mot bakgrund av lagstiftningsprocessen avseende frågan om geografisk blockering – i det omtvistade beslutet borde ha infört en klausul som gav möjlighet till ändring av Paramounts åtaganden för det fall lagstiftningen utvecklas.

- 28 Det följer nämligen av domstolens praxis att om en part tilläts att vid domstolen åberopa en ny grund som denne inte har åberopat vid tribunalen, skulle detta innebära att vederbörande vid domstolen kunde anhängiggöra en mer omfattande tvist än den som tribunalen har prövat. Domstolen är i ett mål om överklagande i princip endast behörig att pröva tribunalens bedömning av de grunder som har behandlats vid tribunalen. Ett argument som inte har tagits upp i första instans kan emellertid inte anses utgöra en ny grund som inte kan tas upp till prövning i målet om överklagande, för det fall argumentet endast innebär en utvidgning av ett argument som tidigare framställts inom ramen för en grund som anförts i ansökan till tribunalen (dom av den 28 februari 2019, Alfamicro/kommissionen, C-14/18 P, EU:C:2019:159, punkt 38 och där angiven rättspraxis).
- 29 I förevarande fall har de argument som avses i punkt 27 ovan ett nära samband med den fjärde grunden i ansökan i första instans, som avser maktnissbruk. I den mån de syftar till att visa att tribunalen gjorde fel när den fann att kommissionen, genom att anta det omtvistade beslutet, inte kringgick lagstiftningsförfarandet avseende frågan om geografisk blockering, utgör de en utvidgning av denna grund och inte en ny grund som åberopats för första gången inom ramen för överklagandet. Det framgår för övrigt av punkt 252 i ansökan i första instans att Groupe Canal + åberopade resolutionen vid tribunalen.
- 30 Dessa argument kan emellertid inte ligga till grund för ett bifall av överklagandet.
- 31 Enligt fast rättspraxis innebär nämligen en rättsakt maktnissbruk endast om det på grundval av objektiva, relevanta och samstämmiga uppgifter kan antas att den har antagits uteslutande, eller åtminstone huvudsakligen, för att uppnå andra mål än dem som angetts eller för att kringgå ett förfarande som särskilt föreskrivs i fördraget för att bemöta svårigheter i det enskilda fallet (dom av den 31 januari 2019, Islamic Republic of Iran Shipping Lines m.fl./rådet, C-225/17 P, EU:C:2019:82, punkt 115 och där angiven rättspraxis).
- 32 Tribunalen gjorde i detta avseende en riktig bedömning när den i punkt 130 i den överklagade domen påpekade att så länge lagstiftningsförfarandet avseende frågan om geografisk blockering inte har lett till antagandet av någon lagtext, påverkar detta förfarande inte kommissionens befogenheter enligt artikel 101 FEUF och förordning nr 1/2003.
- 33 Groupe Canal + har för övrigt vid tribunalen varken hävdad eller visat att kommissionen inte var behörig att inleda den undersökning som nämns i punkt 1 i den överklagade domen (se punkt 5 ovan) och inom ramen för denna, i förekommande fall, anta ett beslut med stöd av artikel 7 eller artikel 9 i förordning nr 1/2003. Bolaget har inte heller hävdad eller visat att det finns någon rättsakt som utgör hinder för, eller förbjuder, antagandet av ett beslut med stöd av nämnda artikel 9, som innebär ett godtagande av åtaganden från ett företag för att tillgodose kommissionens betänkligheter angående huruvida avtalsbestämmelser är förenliga med artikel 101 FEUF då de innehåller en begränsning av möjligheten för de främsta företagen för betal-tv-tjänster i unionen att genomföra passiv gränsöverskridande försäljning av tv-distributionstjänster.
- 34 De sekundärrättsakter som Groupe Canal +, EFADs och UPC har hänvisat till påverkar inte tribunalens bedömning, eftersom de antogs efter antagandet av det omtvistade beslutet.
- 35 Av det ovan anförda följer att tribunalen inte gjorde en felaktig rättstillämpning när den i punkt 130 i den överklagade domen fann att kommissionen, genom att inleda den undersökning som nämns i punkt 1 i den överklagade domen – vilken nämns i punkt 5 ovan – och genom att anta det omtvistade beslutet, hade handlat inom ramen för sin behörighet och att Groupe Canal + inte hade visat att denna institution hade gjort sig skyldig till maktnissbruk.
- 36 Vad gäller anmärkningen från Groupe Canal + att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning när den i punkt 129 i den överklagade domen underkände dess argument att kommissionen hade gjort sig skyldig till maktnissbruk med anledning av att de åtaganden som Paramount erbjöd inte undanröjde

de betänkligheter i konkurrenshänseende som kommissionen gett uttryck för i sin preliminära bedömning, påpekar domstolen att även om det skulle anses styrkt att åtagandena inte undanröjde nämnda betänkligheter, är denna omständighet i sig inte tillräcklig för att styrka maktmissbruk.

- 37 Denna anmärkning kan således inte godtas och överklagandet kan således inte bifallas på någon del av den första grunden.

2. Den tredje grunden

- 38 Den tredje grunden består av två delar, varav den första avser åsidosättande av motiveringsskyldigheten genom att tribunalen underlät att pröva den av Groupe Canal + åberopade grunden, enligt vilken kommissionen inte beaktade det ekonomiska och rättsliga sammanhang i vilket de relevanta klausulerna ingår. Den andra delgrunden avser en ofullständig bedömning av de faktiska omständigheterna, eftersom tribunalen ansåg att en eventuell minskning av Groupe Canal + intäkter från kunder i Frankrike skulle kunna kompenseras genom möjligheten för Groupe Canal + att vända sig till en kundkrets inom hela EES.

a) Den första delgrunden

1) Parternas argument

- 39 Groupe Canal + har, med stöd av EFADs, UPC och Republiken Frankrike, gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning när den i punkt 39 i den överklagade domen fann att prövningen av det omtvistade beslutets lagenlighet endast kunde avse frågan, för det första, huruvida de omständigheter som anges i detta beslut ger upphov till betänkligheter i konkurrenshänseende och därefter, om så är fallet, huruvida Paramounts åtaganden, som gjorts bindande, undanröjer dessa betänkligheter och, slutligen, om Paramount inte erbjudit mindre ingripande åtaganden som undanröjer dessa betänkligheter på ett lika adekvat sätt. Tribunalen gjorde även en felaktig rättstillämpning när den i punkterna 62–66 i den överklagade domen fann att frågan huruvida det beteende som gett upphov till dessa betänkligheter uppfyller de kumulativa villkoren i artikel 101.3 FEUF helt saknar samband med själva karaktären av ett sådant beslut som det omtvistade beslutet och att det följaktligen inte ankom på tribunalen att pröva de argument som Groupe Canal + anfört om att de relevanta klausulerna främjar den kulturella produktionen och mångfalden.
- 40 Tribunalen underlät att pröva grunden om att kommissionen inte hade beaktat det franska ekonomiska och rättsliga sammanhanget i vilket de relevanta klausulerna ingick och åsidosatte därmed sin motiveringsskyldighet. Det var inte möjligt för Groupe Canal + att få kännedom om skälen till att tribunalen inte godtog dess argument. Tribunalen har nämligen underlåtit att i sin bedömning återspegla skyldigheten att beakta det ekonomiska och rättsliga sammanhang i vilket dessa klausuler ingår och åsidosatte således domstolens praxis. Enligt denna praxis är det för det första nödvändigt att vid bedömningen av huruvida ett avtal mellan företag är tillräckligt skadligt för att det ska anses kunna utgöra en konkurrensbegränsning ”genom syfte”, i den mening som avses i artikel 101 FEUF, särskilt beakta det ekonomiska och rättsliga sammanhang i vilket det ingår, med beaktande av de berörda varornas eller tjänsternas karaktär samt de faktiska förhållandena när det gäller den aktuella marknadens eller de aktuella marknadernas funktion och struktur. För det andra ankommer det på tribunalen att pröva om de åberopade bevisen utgör alla relevanta uppgifter som ska beaktas för att bedöma en komplex situation och om de kan stödja slutsatserna av bedömningen.
- 41 Tribunalen gjorde inte någon fördjupad prövning av det ekonomiska och rättsliga sammanhang i vilket de relevanta klausulerna ingick, utan nöjde sig med att på ett ”kategoriskt” sätt i punkterna 40–42 i den överklagade domen påpeka att dessa klausuler – med hänsyn till deras innehåll, deras syften och

ekonomiska och rättsliga sammanhang – som leder till en absolut territoriell ensamrätt, har till syfte att utestänga all gränsöverskridande konkurrens, vilket enligt tribunalen räcker för att motivera kommissionens betänkligheter.

- 42 Enligt Republiken Frankrike har tribunalen inte definierat vad de betänkligheter på konkurrensområdet består i som kan motivera antagandet av ett beslut med stöd av artikel 9 i förordning nr 1/2003 och den undersökte inte huruvida de relevanta klausulerna var tillräckligt skadliga för att de prima facie skulle kunna anses utgöra en konkurrensbegränsning genom syfte. Syftet att främja den kulturella mångfalden kan inte heller skiljas från det ekonomiska och rättsliga sammanhang i vilket de relevanta klausulerna ingår och det kan således inte undantas från prövningen i enlighet med artikel 101.3 FEUF.
- 43 Groupe Canal + har vidare hävdatt att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning genom att i punkterna 43–50 i den överklagade domen grunda sig på domen av den 4 oktober 2011, Football Association Premier League m.fl. (C-403/08 och C-429/08, EU:C:2011:631), för att komma till slutsatsen att de relevanta klausulerna kunde ge upphov till kommissionens betänkligheter på grund av deras konkurrensbegränsande syfte, med hänsyn till att denna dom inte rör filmsektorn. Tribunalen bortsåg således från filmsektorns särskilda ekonomiska och rättsliga sammanhang, trots att domstolen i domen av den 6 oktober 1982, Coditel m.fl. (262/81, EU:C:1982:334, punkterna 15 och 16), slagit fast att de särdrag som kännetecknar filmindustrin och filmmarknaderna i unionen, bland annat dem som avser dubbing eller textning för en allmänhet med olika kulturella uttryck, möjligheterna till tv-sändningar och systemet för finansiering av filmproduktion i Europa, visar att en ensamrätt till visning i sig inte kan hindra, begränsa eller snedvrider konkurrensen.
- 44 Kommissionen och BEUC har bestritt dessa argument.

2) Domstolens bedömning

- 45 Vad för det första gäller Groupe Canal + argument att tribunalen inte motiverade varför den underkände dess argument angående beaktandet av det ekonomiska och rättsliga sammanhang i vilket de relevanta klausulerna ingår, erinrar domstolen om följande. Den skyldighet att motivera domarna som åvilar tribunalen enligt artikel 36 och artikel 53 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, innebär enligt fast rättspraxis inte någon skyldighet för tribunalen att lämna en uttömmande redogörelse för vart och ett av de resonemang som parterna i tvisten fört. Motiveringen kan således vara underförstådd, förutsatt att de berörda får kännedom om vad tribunalen har lagt till grund för sitt avgörande och att domstolen får ett tillräckligt underlag för att kunna utföra sin prövning vid ett överklagande (dom av den 14 september 2016, Trafilerie Meridionali/kommissionen, C-519/15 P, EU:C:2016:682, punkt 41).
- 46 Det ska i detta hänseende påpekas att tribunalen i punkt 40 i den överklagade domen i huvudsak identifierade kommissionens betänkligheter rörande de relevanta klausulerna genom att konstatera att kommissionen i skälen 37–44 i det omtvistade beslutet angett att avtal som ledde till absolut territoriell ensamrätt återskapade avskärmningen av nationella marknader och stred mot fördragets syfte att upprätta en inre marknad samt att sådana klausuler följaktligen ansågs ha till syfte att begränsa konkurrensen, såvida det inte av andra omständigheter, hänförliga till det ekonomiska och rättsliga sammanhang i vilket dessa klausuler ingår, kan fastställas att de inte kan få detta resultat.
- 47 I punkt 41 i den överklagade domen sammanfattade tribunalen skälen 46–49 i det omtvistade beslutet, av vilka det framgår att kommissionen ansåg att de relevanta klausulerna, med hänsyn till deras innehåll, mål och ekonomiska och rättsliga sammanhang, hade till syfte att utestänga all gränsöverskridande konkurrens och ge programföretag som ingått avtal med Paramount ett absolut territoriellt skydd.

- 48 Även om det är riktigt att tribunalen omedelbart, efter punkt 41 i den överklagade domen, angav att kommissionens överväganden var välgrundade, framgår det icke desto mindre av en noggrann läsning av samtliga domskäl i den domen att tribunalen, i motsats till vad Groupe Canal + har gjort gällande, genom detta tillvägagångssätt inte drog några "kategoriska" slutsatser utan att göra en fördjupad prövning av argumenten, utan tribunalen angav resultatet av sin prövning innan den i punkterna 43–73 redogjorde för det resonemang som ledde till detta resultat, inbegripet skälen till varför de relevanta klausulerna enligt tribunalens uppfattning kunde ge upphov till kommissionens betänkligheter med hänsyn till artikel 101.1 FEUF.
- 49 Det framgår dessutom av punkterna 51–58 i den överklagade domen att tribunalen uttryckligen prövade de argument som framförts av Groupe Canal +, Republiken Frankrike, EFADs, UPC och C More Entertainment, angående huruvida de relevanta klausulerna var lagenliga med avseende på artikel 101.1 FEUF mot bakgrund av det ekonomiska och rättsliga sammanhang i vilket de ingår, utan att underlåta att pröva parternas argument att dessa klausuler innebär att den kulturella mångfalden gynnas utan att snedvrیدا konkurrensen, vilket prövades av tribunalen i punkterna 59–72 i samma dom.
- 50 Motiveringen i punkterna 40–73 i den överklagade domen gör det följaktligen möjligt för de berörda, och i synnerhet för Groupe Canal +, att få kännedom om de skäl som tribunalen grundade sig på och för domstolen att få tillräckligt underlag för att utöva sin prövning inom ramen för förevarande överklagande. Tribunalen åsidosatte således inte sin motiveringsskyldighet när den underkände Groupe Canal + argument avseende det ekonomiska och rättsliga sammanhang i vilket de relevanta klausulerna ingår.
- 51 I den mån Groupe Canal + har gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning när den i punkterna 43–50 i nämnda dom, med stöd av domen av den 4 oktober 2011, Football Association Premier League m.fl. (C-403/08 och C-429/08, EU:C:2011:631), slog fast att de relevanta klausulerna var av sådan art att de kunde ge upphov till kommissionens betänkligheter på grund av deras konkurrensbegränsande syfte, framhåller domstolen att även om det mål som avgjordes genom denna dom visserligen inte rörde filmsektorn, framgår det emellertid av punkterna 134, 141 och 142 i denna dom att målet rörde en situation som i affärshänseende och konkurrenshänseende är jämförbar med situationen i förevarande fall. I den domen innehöll de exklusiva licensavtal som ingåtts mellan en innehavare av immateriella rättigheter och programföretag tilläggsskyldigheter som syftade till att säkerställa iakttagandet av territoriella begränsningar för användande av licenserna, i synnerhet skyldigheten för nämnda företag att vidta åtgärder för att omöjliggöra tillgång till skyddade verk utifrån det territorium som omfattas av det berörda licensavtalet.
- 52 Det föreligger inte någon motsättning mellan nämnda dom och domen av den 6 oktober 1982, Coditel m.fl. (262/81, EU:C:1982:334) som rör filmsektorn. Denna dom utgör nämligen inte alls något stöd för Groupe Canal + argument att sådana klausuler som de relevanta klausulerna kan anses fullkomligt giltiga på grund av att de utgör hörnstenen i systemet för finansieringen av filmproduktion. I punkterna 15 och 16 i domen av den 6 oktober 1982, Coditel m.fl. (262/81, EU:C:1982:334), som Groupe Canal + har hänvisat till, anges nämligen endast att en exklusiv licens som beviljas av en innehavare av upphovsrätten till en film inte i sig har till syfte att hindra, begränsa eller snedvrیدا konkurrensen. Domstolen angav dessutom uttryckligen, i punkt 17 i den domen, att utövandet av upphovsrätten till en film och rätten att visa en film som följer av upphovsrätten skulle kunna snedvrیدا konkurrensen på filmmarknaden.
- 53 I motsats till det mål som gav upphov till nämnda dom rörde det mål som avgjordes genom domen av den 4 oktober 2011, Football Association Premier League m.fl. (C-403/08 och C-429/08, EU:C:2011:631) just sådana ytterligare skyldigheter som syftar till att säkerställa iakttagandet av de territoriella begränsningarna av utnyttjandet av de licenser som beviljats av innehavaren av en immateriell rättighet.

- 54 Mot denna bakgrund konstaterar domstolen att tribunalen inte gjorde någon felaktig rättstillämpning när den i punkterna 46–50 i den överklagade domen, med hänvisning till domen av den 4 oktober 2011, Football Association Premier League m.fl. (C-403/08 och C-429/08, EU:C:2011:631), slog fast att det följer av domstolens praxis att klausuler i licensavtal som innehåller ömsesidiga skyldigheter som syftar till att undanröja ett gränsöverskridande tillhandahållande av sändningstjänster avseende audiovisuellt innehåll som är föremål för dessa avtal och som därmed ger ett absolut territoriellt skydd för respektive programföretag, kan anses, med hänsyn såväl till de syften som eftersträvas som det ekonomiska och juridiska sammanhang i vilket de ingår, utgöra avtal som har till syfte att begränsa konkurrensen i den mening som avses i artikel 101.1 FEUF. I den mån de relevanta klausulerna innehöll sådana skyldigheter, kunde de, utan att det påverkar ett eventuellt beslut i vilket det slutgiltigt konstateras att det föreligger eller inte föreligger en överträdelse av sistnämnda bestämmelse efter en fullständig prövning, ge upphov till kommissionens betänkligheter i konkurrenshänseende i förevarande fall.
- 55 Slutligen kan domstolen inte heller godta Groupe Canal + argument att tribunalen gjorde en felaktig rättstillämpning när den i punkterna 39 och 62–66 i den överklagade domen fann att frågan huruvida det beteende som gett upphov till kommissionens betänkligheter i konkurrenshänseende uppfyller villkoren för tillämpning av artikel 101.3 FEUF, helt saknar samband med själva karaktären av ett beslut som antagits med stöd av artikel 9 i förordning nr 1/2003 och att det följaktligen inte ankom på tribunalen att i samband med lagenlighetsprövningen av ett sådant beslut uttala sig om argument som rör tillämpningen av denna bestämmelse i FEU-fördraget.
- 56 Såsom tribunalen riktigt påpekade i punkt 62 i den överklagade domen är artikel 101.3 FEUF endast tillämplig om en överträdelse av artikel 101.1 FEUF redan har konstaterats (se, för ett liknande resonemang, dom av den 7 februari 2013, Slovenská sporiteľňa, C-68/12, EU:C:2013:71, punkt 30).
- 57 Eftersom kommissionen är befriad från skyldigheten att kvalificera och konstatera överträdelsen när den antar ett beslut enligt artikel 9 i förordning nr 1/2003 (dom av den 29 juni 2010, kommissionen/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, punkt 40), kan den inte, inom ramen för ett sådant beslut, vara skyldig att slutgiltigt bedöma huruvida ett avtal, beslut eller samordnat förfarande uppfyller villkoren i artikel 101.3 FEUF.
- 58 Såsom tribunalen med rätta påpekade i punkt 62 i den överklagade domen består tillämpningen av artikel 101.3 FEUF i att fastställa de konkurrensfrämjande verkningarna av det avtal som strider mot artikel 101.1 FEUF och att kontrollera huruvida dessa konkurrensfrämjande effekter väger tyngre än de konkurrensbegränsande verkningarna.
- 59 Det framgår emellertid av artikel 9.1 i förordning nr 1/2003 att de beslut som kommissionen fattar med stöd av denna bestämmelse ska grunda sig på en preliminär bedömning av det aktuella beteendets konkurrensbegränsande karaktär. Eftersom ett sådant beslut inte innehåller en fördjupad och fullständig bedömning av alla konkurrensbegränsande verkningar av detta beteende, har kommissionen inte möjlighet att jämföra dessa verkningar och de konkurrensfrämjande verkningarna, om de antas vara styrkta, som åberopats vid kommissionen.
- 60 Av detta följer att tribunalen inte gjorde en felaktig rättstillämpning när den i punkt 62 i den överklagade domen slog fast att frågan huruvida det beteende som gett upphov till kommissionens betänkligheter i konkurrenshänseende uppfyller villkoren för tillämpning av artikel 101.3 FEUF helt saknar samband med själva karaktären av ett beslut som antagits med stöd av artikel 9 i förordning nr 1/2003.
- 61 När det gäller den omständigheten att kommissionen, i skälen 50–52 i det omtvistade beslutet, uttalade sig preliminärt i frågan om tillämpningen av artikel 101.3 FEUF i förevarande fall, ska det påpekas att dessa skäl ingick i redogörelsen för kommissionens preliminära bedömning av de relevanta

klausulerna och inte innehöll någon slutgiltig bedömning av denna fråga, utan de syftade endast till att ange att kommissionen i denna bedömning hade beaktat de argument som Paramount redan hade framfört avseende denna fråga före meddelandet om invändningar.

62 Mot denna bakgrund kan överklagandet inte vinna bifall såvitt avser den tredje grundens första del.

b) Den andra delgrunden

1) Parternas argument

63 Groupe Canal + har, med stöd av EFADs, UPC och Republiken Frankrike, gjort gällande att tribunalen, genom att i punkterna 57 och 69 i den överklagade domen göra bedömningen att en eventuell minskning av Groupe Canal + intäkter från kunder i Frankrike kunde kompenseras av att Groupe Canal + numera fritt kunde vända sig till kunder inom hela EES och inte enbart i Frankrike, underlät att ta hänsyn till filmsektorns särdrag och att pröva samtliga omständigheter som anförts. Det är nämligen uppenbart att tribunalen inte beaktade den studie som hade rubriken "The impact of cross-border to audiovisual content on EU consumers", vilken hade upprättats av byråerna Oxera och O & O i maj 2016, och som lades fram av Groupe Canal +, av vilken det framgår att territoriell exklusivitet är nödvändig för finansieringen av europeisk filmproduktion på grund av de varierande kulturella särdragen inom unionen, att värdet av europeisk film varierar från en medlemsstat till en annan eller från ett språkområde till ett annat samt att europeisk produktion huvudsakligen helt finansieras av programföretagen på grundval av systemet med absolut territoriellt skydd. Minskningen av intäkterna kan inte kompenseras, eftersom Groupe Canal + inte längre kan framhålla ensamrätten att distribuera visst innehåll och eftersom konsumenterna i Frankrike huvudsakligen väljer att abonnera på aktörer som erbjuder attraktivt innehåll, oftast på engelska. Kostnaden för en multiterritoriell licens är mycket högre än kostnaden för en nationell licens, vilket gör förstnämnda licens otillgänglig för distributörerna. Kostnaden för att värva nya abonnenter utanför distributörens traditionella område medför en drastisk minskning av dennes handlingsutrymme i produktionshänseende. Under alla omständigheter innebär de geografiska begränsningar som följer av de licenser som Groupe Canal + har tecknat inte att bolaget fritt kan vända sig till en kundkrets i hela unionen.

64 Kommissionen och BEUC har bestritt dessa argument.

2) Domstolens bedömning

65 Domstolen påpekar inledningsvis att i den mån de argument som anförts inom ramen för den tredje grundens andra del syftar till att kritisera övervägandena i punkt 69 i den överklagade domen, kan dessa argument inte godtas, eftersom de är verkningslösa.

66 Det följer nämligen av användningen i punkt 67 i den överklagade domen av uttrycket "i alla händelser" och, i punkt 72 i den domen, uttrycket "även om det skulle antas att kommissionen var skyldig att i det omtvistade förfarandet pröva tillämpligheten av artikel 101.3 FEUF", att tribunalens bedömning i punkterna 67–72 i den överklagade domen gjordes för fullständighetens skull, för det fall det skulle anses att kommissionen var skyldig att pröva huruvida artikel 101.3 FEUF var tillämplig.

67 Eftersom tribunalen, såsom framgår av prövningen av den tredje grundens första del, gjorde en riktig bedömning när den fann att kommissionen i det förfarande som ledde till antagandet av det omtvistade beslutet inte var skyldig att pröva huruvida villkoren i artikel 101.3 FEUF var uppfyllda, kan de anmärkningar som riktats mot punkt 69 i den överklagade domen, även om de skulle vara välgrundade, under alla omständigheter inte medföra att den överklagade domen upphävs.

- 68 I den mån de argument som anförts inom ramen för den tredje grundens andra del avser övervägandena i punkt 57 i den överklagade domen, erinrar domstolen om att enligt artikel 256 FEUF och artikel 58 i stadgan för Europeiska unionens domstol ska ett överklagande vara begränsat till rättsfrågor. Tribunalen är följaktligen ensam behörig att fastställa och bedöma de faktiska omständigheterna. Det är endast om det framgår av handlingarna i målet att tribunalens fastställande av de faktiska omständigheterna är materiellt oriktigt eller när det framgår av handlingarna i målet att den bevisning som lagts till grund för dessa omständigheter har missuppfattats, som fastställandet och bedömningen av denna bevisning utgör rättsfrågor som domstolen kan pröva i ett mål om överklagande (beslut av den 19 december 2019, OPS Újpest/kommissionen, C-741/18 P, ej publicerat, EU:C:2019:1104, punkt 19 och där angiven rättspraxis).
- 69 Groupe Canal + har emellertid genom dessa argument endast ifrågasatt tribunalens bedömning av de faktiska omständigheterna, enligt vilken en eventuell minskning av Groupe Canal + intäkter från kunder i Frankrike kan kompenseras av att Groupe Canal +, tack vare genomförandet av de åtaganden som gjorts bindande genom det omtvistade beslutet, hädanefter är fri att vända sig till kunder inom hela EES och inte enbart i Frankrike, utan att göra gällande att räckvidden av dessa åtaganden har missuppfattats.
- 70 Dessa argument från Groupe Canal + kan således inte tas upp till sakprövning.
- 71 Av det ovan anförda följer att den tredje grundens andra del delvis är verkningslös och delvis inte kan tas upp till sakprövning.
- 72 Överklagandet kan följaktligen inte bifallas såvitt avser den tredje grunden.

3. Den andra grunden

a) Parternas argument

- 73 Groupe Canal + har gjort följande påpekanden. För att i punkt 72 i den överklagade domen slå fast att kommissionens preliminära bedömning – enligt vilken villkoren i artikel 101.3 FEUF inte var uppfyllda – inte var felaktig, gjorde tribunalen i punkt 67 i den överklagade domen bedömningen att de relevanta klausulerna medförde begränsningar som gick utöver vad som var nödvändigt för produktion och distribution av audiovisuella verk som krävde skydd för immateriella rättigheter och, i punkt 70 i nämnda dom, fann tribunalen att dessa klausuler undanröjde all konkurrens med avseende på amerikanska filmer. Enligt Groupe Canal + har inget av dessa överväganden emellertid diskuterats av parterna i förfarandet vid tribunalen. Tribunalen åsidosatte således den kontradiktoriska principen.
- 74 Kommissionen har bestritt Groupe Canal + argument. Kommissionen och BEUC anser att den andra grunden under alla omständigheter är verkningslös, eftersom den riktar sig mot domskäl som angetts för fullständighetens skull i den överklagade domen. BEUC anser i första hand att denna grund inte kan tas upp till sakprövning, eftersom det är uppenbart att den inte har preciserats.

b) Domstolens bedömning

- 75 Den andra grunden riktar sig mot punkterna 67, 70 och 72 i den överklagade domen, vilka avser frågan om tillämpningen av artikel 101.3 FEUF i förevarande fall.
- 76 Utan att det är nödvändigt att pröva huruvida denna grund, såsom BEUC har hävdats, ska avvisas, finner domstolen, med stöd av de skäl som anges i punkterna 66 och 67 i förevarande dom, att denna grund är verkningslös.

77 Överklagandet kan följaktligen inte vinna bifall såvitt avser den andra grunden.

4. Den fjärde grunden

78 Den fjärde grunden består av två delar, varav den första avser att tribunalen åsidosatte proportionalitetsprincipen och underlät att iaktta tredje mans rättigheter genom att slå fast att kommissionen inte var skyldig att undersöka var och en av de berörda nationella marknaderna. Den andra delgrunden avser tribunalens åsidosättande av punkt 128 i tillkännagivandet om bästa praxis och tredje mans avtalsrättsliga rättigheter genom dess bedömning att det omtvistade beslutet inte påverkar möjligheten för Groupe Canal + att väcka talan vid nationell domstol för att säkerställa att dess avtalsenliga rättigheter iaktas.

a) Den första delgrunden

1) Parternas argument

79 Canal + har, med stöd av UPC och Republiken Frankrike, i huvudsak påpekat att kommissionen, genom att godta Paramounts åtaganden, vilka avser samtliga avtal som ingåtts med programföretag inom EES, trots att kommissionens preliminära bedömning och de betänkligheter i konkurrenshänseende som denna institution gett uttryck för endast avsåg de exklusiva rättigheter som Sky beviljats för Förenade kungariket och Irland, förde sitt resonemang ”genom extrapolering” varvid den bortsåg från skyldigheten att undersöka andra nationella marknader. Den beaktade därigenom inte de andra marknadernas särdrag, särskilt den franska marknaden, vars särdrag består i att finansiering av skapandet av audiovisuellt innehåll säkerställs av programföretagen, däribland Groupe Canal +. Genom att i punkt 118 i den överklagade domen godkänna kommissionens tillvägagångssätt åsidosatte tribunalen proportionalitetsprincipen och tredje mans rättigheter, i strid med domen av den 29 juni 2010, kommissionen/Alrosa (C-441/07 P, EU:C:2010:377, punkt 41)

80 Kommissionen har, med stöd av BEUC, bestritt denna argumentation.

2) Domstolens bedömning

81 Det är i förevarande fall utrett att kommissionens preliminära bedömning endast avsåg vissa klausuler i de licensavtal som Paramount hade ingått med Sky, genom vilka Paramount beviljade Sky exklusiva licenser för Förenade kungariket och Irland. Det framgår nämligen av punkt 3 i den överklagade domen att kommissionen hade koncentrerat sin undersökning på två med varandra sammanhängande klausuler i dessa avtal. Den första klausulen syftade till att förbjuda eller begränsa möjligheterna för Sky att tillgodose spontana förfrågningar om köp av tv-distributionstjänster från konsumenter med hemvist i EES men utanför Förenade kungariket och Irland. Enligt den andra klausulen förband sig Paramount att inom ramen för avtal som Paramount slöt med programföretag inom EES men utanför Förenade kungariket, förbjuda eller begränsa möjligheterna för dessa företag att tillgodose spontana förfrågningar om köp av tv-distributionstjänster från konsumenter med hemvist i Förenade kungariket eller Irland.

82 Det framgår dessutom bland annat av punkterna 8–10 i den överklagade domen att Paramounts åtaganden, vilka gjordes bindande genom det omtvistade beslutet, även avsåg liknande klausuler i licensavtal som Paramount hade ingått eller kunde ingå med andra programföretag som var etablerade inom EES.

- 83 Tribunalen konstaterade i punkterna 40 och 41 i den överklagade domen att kommissionens betänkligheter i fråga om de relevanta klausulerna avsåg den omständigheten att dessa klausuler gav upphov till en absolut territoriell exklusivitet, vilket således innebar ett återupprättande av avskärmningarna av nationella marknader och ett agerande i strid med fördragets syfte att upprätta en inre marknad.
- 84 Såsom tribunalen med rätta erinrade om i punkt 46 i den överklagade domen följer det av domstolens rättspraxis att ett avtal som syftar till att återupprätta avskärmningar av nationella marknader kan motverka fördragets syfte att integrera dessa marknader genom inrättandet av en inre marknad. Avtal som syftar till att avskärma marknaderna utefter de nationella gränserna eller försvåra integrationen av de nationella marknaderna kan således, med beaktande av såväl de mål som de syftar till att uppnå som det ekonomiska och rättsliga sammanhang i vilket de ingår, anses utgöra avtal som har till syfte att begränsa konkurrensen i den mening som avses i artikel 101.1 FEUF.
- 85 Sådana avtal kan nämligen äventyra en väl fungerande inre marknad, vilket motverkar ett av unionens främsta mål, oberoende av situationen på de nationella marknaderna.
- 86 Tribunalen gjorde således en riktig bedömning när den i punkt 118 i den överklagade domen fann att kommissionen beträffande de relevanta klausulerna – i den mån de hade till syfte att avskärma de nationella marknaderna inom hela EES-området, utan att det ekonomiska och rättsliga sammanhang i vilket de ingår gör det möjligt att dra slutsatsen att de inte kan skada konkurrensen – inom ramen för tillämpningen av artikel 9 i förordning nr 1/2003 på goda grunder kunde hysa betänkligheter i konkurrenshänseende avseende hela denna geografiska marknad, även om kommissionen inte hade undersökt de berörda nationella marknaderna var för sig.
- 87 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den fjärde grundens första del.

b) Den andra delgrunden

1) Parternas argument

- 88 Groupe Canal + har gjort gällande att tribunalen – genom att i punkt 104 i den överklagade domen göra bedömningen att det omtvistade beslutet inte utgör ett ingrepp i dess avtalsfrihet, eftersom Groupe Canal + kan väcka talan vid nationell domstol för att få fastställt huruvida de relevanta klausulerna är förenliga med artikel 101.1 FEUF och därefter gentemot Paramount vidta de åtgärder som föreskrivs i nationell rätt – åsidosatte den princip som följer av artikel 9 i förordning nr 1/2003, punkt 128 i tillkännagivandet om bästa praxis och fotnot 76 i detta tillkännagivande, enligt vilken ett beslut som antas på grundval av artikel 9 i förordning nr 1/2003 inte får ha till syfte eller resultat att åtaganden blir bindande för företag som inte har erbjudit eller godtagit dem.
- 89 Genom att i punkt 103 i den överklagade domen ange att det ankommer på kommissionen att återuppta undersökningen för det fall den nationella domstolen ålägger Paramount att bryta mot sina åtaganden, har tribunalen för övrigt uttryckligen medgett att genomförandet av dessa åtaganden är beroende av Groupe Canal + vilja utan att dra alla rättsliga konsekvenser av denna slutsats.
- 90 Groupe Canal + har, med stöd av Republiken Frankrike, i huvudsak hävdatt att tribunalen allvarligt åsidosatte tredje mans rättigheter, i förevarande fall Groupe Canal + rättigheter, genom att i punkt 100 i den överklagade domen göra bedömningen att det omtvistade beslutet på sin höjd kunde påverka den nationella domstolens bedömning, eftersom det enbart innehåller en preliminär bedömning. Detta beslut frångår nämligen Groupe Canal + dess avtalsfrihet, eftersom Groupe Canal + i själva verket inte skulle kunna få den nationella domstolen att göra en annan bedömning än kommissionen och få den att godkänna de relevanta klausulernas giltighet. I detta avseende följer det av domen av den 23 november 2017, Gasorba m.fl. (C-547/16, EU:C:2017:891, punkterna 28 och 29),

att de nationella domstolarna inte kan bortse från beslut som fattats med stöd av artikel 9.1 i förordning (EU) nr 1/2003. De är därvid skyldiga att beakta de preliminära bedömningar som kommissionen gjort och betrakta dessa som ett indicium, alternativt som ett tillräckligt bevis för att det aktuella avtalet är konkurrensbegränsande. Dessa domstolar behåller sin frihet endast om de beslutar att fortsätta sin undersökning av huruvida de berörda avtalen är förenliga med konkurrensrätten.

- 91 Republiken Frankrike har tillagt att inverkan av ett beslut som fattas med stöd av artikel 9.1 i förordning nr 1/2003 på den nationella domstolens bedömning förstärks genom de åtaganden som förhandlas fram med andra företag i den berörda sektorn, vilket innebär att på varandra följande åtaganden kan utgöra en norm som det är svårt för den nationella domstolen att avvika från. Den omständigheten att kommissionen, för det fall den nationella domstolen skulle finna att det aktuella avtalet inte strider mot artikel 101.1 FEUF, med nödvändighet skulle inleda en undersökning i enlighet med artikel 9.2 b i förordning nr 1/2003, skulle dessutom kunna avskräcka den nationella domstolen från att ifrågasätta kommissionens preliminära bedömning.
- 92 Kommissionen har, med stöd av BEUC, i huvudsak gjort gällande att tribunalen i punkterna 83–108 i den överklagade domen gjorde en riktig bedömning när den fann att genomförandet av Paramounts åtaganden inte är beroende av tredje mans vilja, inbegripet Groupe Canal +. När Paramount erbjöd dessa åtaganden utövade bolaget nämligen sin avtalsfrihet att inte längre omfattas av vissa avtalsklausuler eller inte längre vara bundet av dem och detta beslut är inte beroende av tredje man. Kommissionens godtagande av nämnda åtaganden innebär inte heller att Groupe Canal + frångår möjligheten att väcka talan vid nationell domstol för att skydda sina rättigheter inom ramen för sina avtalsförhållanden med Paramount. Om den nationella domstolen finner att de relevanta klausulerna inte strider mot artikel 101.1 FEUF eller att de uppfyller villkoren i artikel 101.3 FEUF, ankommer det på den nationella domstolen att bedöma huruvida resultatet av förfarandet vid denna domstol skulle kunna föranleda Paramount att bryta mot de åtaganden som gjorts bindande genom det omtvistade beslutet. För att undvika att utgången av detta förfarande skulle kunna leda till att Paramount bryter mot nämnda åtaganden, skulle den nationella domstolen kunna besluta att inte förordna om verkställighet av de relevanta klausulerna, samtidigt som den enligt tillämpliga nationella bestämmelser skulle förplikta Paramount att på ett motsvarande sätt fullgöra de relevanta klausulerna genom att betala skadestånd. Tribunalen behandlade en sådan lösning i punkt 103 i den överklagade domen.
- 93 Tribunalen gjorde dessutom en riktig bedömning när den i punkt 102 i den överklagade domen fann att Groupe Canal + skulle kunna få den nationella domstolen att göra en annan bedömning än kommissionen och att godkänna de relevanta klausulernas giltighet. Det framgår av punkt 29 i domen av den 23 november 2017, Gasorba m.fl. (C-547/16, EU:C:2017:891), att den nationella domstolen endast ska beakta kommissionens preliminära bedömning, vilken redovisas i det omtvistade beslutet, och betrakta denna som ett indicium, alternativt som ett tillräckligt bevis för att det berörda avtalet är konkurrensbegränsande.

2) Domstolens bedömning

- 94 Vid prövningen av den andra delen av den tredje grunden som åberopats i första instans, avseende åsidosättande – genom underlåtelse att iaktta proportionalitetsprincipen – av tredje mans, såsom Groupe Canal +, avtalsrättsliga rättigheter, fann tribunalen i punkterna 89 och 90 i den överklagade domen att ett beslut som antas med stöd av artikel 9 i förordning nr 1/2003 endast är bindande för de företag som har erbjudit ett ”åtagande” i den mening som avses i denna bestämmelse och det kan inte ha till syfte eller resultat att göra ett sådant åtagande bindande för företag som inte har erbjudit eller godtagit dem.

- 95 I punkterna 91 och 92 i den överklagade domen fann tribunalen bland annat att när åtagandet består i att underlåta att tillämpa en avtalsklausul som ger tredje man rättigheter, skulle det utgöra ett ingrepp i den aktuella aktörens avtalsfrihet som går utöver vad som föreskrivs i artikel 9 i förordning nr 1/2003, om kommissionen tillerkändes befogenhet att göra åtagandet bindande i förhållande till tredje man som, i likhet med Groupe Canal +, inte har erbjudit det och inte varit föremål för kommissionens förfarande.
- 96 Tribunalen prövade därefter huruvida det omtvistade beslutet, mot bakgrund av dess lydelse och det rättsliga sammanhang i vilket det antogs, hade till syfte eller resultat att det åtagande som Paramount erbjuder, i strid med nämnda artikel 9, likställs med ett åtagande från Groupe Canal +. I detta avseende påpekade tribunalen i punkt 94 i den överklagade domen att det inte framgår av detta beslut att Paramounts avtalsparter, såsom Groupe Canal +, åläggs någon skyldighet enligt beslutet.
- 97 För det andra fann tribunalen, i punkt 95 i den överklagade domen, att den omständigheten att Paramount gjorde ett allmänt åtagande att inte väcka talan för att säkerställa efterlevnaden av programföretagens skyldighet att inte genomföra passiva försäljningar utanför deras exklusiva geografiska område, såsom föreskrivs i punkt 2.2 a i bilagan till det omtvistade beslutet, automatiskt innebär att Paramount, såsom föreskrivs i punkt 2.2 i nämnda bilaga, inte uppfyller sin skyldighet att förbjuda sådana försäljningar, samt att åtagandet i sin tur automatiskt medför en inskränkning av den avtalsrättsliga rättighet som de programföretag som slutit avtal med Paramount har gentemot detta bolag, bestående i att Paramount garanterar absolut territoriell exklusivitet för vart och ett av programföretagen såvitt avser föremålet för det licensavtal som de tecknat för produktion av betal-tv.
- 98 I punkt 96 i den överklagade domen fann tribunalen att den relevanta frågan i ett sådant sammanhang är huruvida detta resultat har uppkommit till följd av det omtvistade beslutet i sig, i vilket fall det rör sig om en oåterkallelig verkan för tredje man som varken har erbjudit eller undertecknat det åtagande som gjorts bindande, eller om Paramounts förklaring att inte längre uppfylla de relevanta klausulerna huvudsakligen är en handling som Paramount vidtar på egen risk och inte på något sätt påverkar möjligheten för dess avtalsparter att väcka talan vid nationell domstol för att säkerställa iakttagandet av dessa klausuler.
- 99 Vidare fann tribunalen bland annat, i punkterna 100 och 102 i den överklagade domen, att en nationell domstol, inom ramen för en talan som väckts av ett företag i syfte att säkerställa iakttagandet av dess avtalsenliga rättigheter som åsidosätts genom de åtaganden som kommissionen gjort bindande med stöd av ett beslut enligt artikel 9.1 i förordning nr 1/2003, kan komma fram till ett resultat som helt eller delvis skiljer sig från kommissionens preliminära bedömning i konkurrensrättsligt hänseende, som gjorts i detta beslut, och slå fast att de klausuler som är föremål för åtaganden inte utgör ett åsidosättande av artikel 101.1 FEUF.
- 100 I punkt 103 i den överklagade domen fann tribunalen dessutom att de nationella domstolarna hade befogenhet att anta ett beslut som skulle kunna föranleda Paramount att bryta mot de åtaganden som gjorts bindande genom det omtvistade beslutet.
- 101 Tribunalen drog av dessa överväganden, i punkt 104 i den överklagade domen, slutsatsen att det omtvistade beslutet inte påverkade möjligheten för Groupe Canal + att väcka talan vid nationell domstol för att få fastställt att de relevanta klausulerna var förenliga med artikel 101.1 FEUF och att i förhållande till Paramount med stöd av detta vidta de åtgärder som föreskrivs i nationell rätt.
- 102 I punkt 106 i nämnda dom drog tribunalen slutsatsen att kommissionen, när den antog det omtvistade beslutet, hade handlat inom ramen för sina befogenheter enligt artikel 9 i förordning nr 1/2003 och att den hade säkerställt syftet med denna artikel, vilket har inspirerats av processekonomiska hänsyn och effektivitetshänsyn, utan att åsidosätta Groupe Canal + avtalsenliga eller processuella rättigheter på ett sätt som går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta syfte.

- 103 Groupe Canal + har i huvudsak kritiserat tribunalen för att ha åsidosatt proportionalitetsprincipen genom att minimera betydelsen av den verkan som de aktuella åtagandena – vilka erbjöds av Paramount och gjordes bindande genom det omtvistade beslutet – har på Groupe Canal + avtalsenliga rättigheter, genom att göra gällande att tribunalen grundade sig på en felaktig premiss vad gäller frågan huruvida en talan som väckts vid den nationella domstolen på grundval av sådana rättigheter var effektiv i detta sammanhang.
- 104 Enligt fast rättspraxis krävs det enligt proportionalitetsprincipen att unionsinstitutionernas rättsakter ska vara ägnade att säkerställa förverkligandet av de legitima mål som eftersträvas med bestämmelserna i fråga och att de inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål (dom av den 11 december 2018, Weiss m.fl., C-493/17, EU:C:2018:1000, punkt 72 och där angiven rättspraxis).
- 105 Kommissionens tillämpning av proportionalitetsprincipen inom ramen för artikel 9 i förordning nr 1/2003 är begränsad till att kontrollera huruvida åtagandena i fråga är ägnade att undanröja de betänkligheter som den har informerat de berörda företagen om och om de sistnämna inte har föreslagit mindre betungande åtaganden som på ett lika effektivt sätt undanröjer dessa betänkligheter. Vid denna prövning ska kommissionen emellertid beakta tredje mans intressen (dom av den 29 juni 2010, kommissionen/Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, punkt 41).
- 106 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 123 i sitt förslag till avgörande är det enligt proportionalitetsprincipen, när kommissionen kontrollerar åtagandena – inte utifrån huruvida de är adekvata för att undanröja dess betänkligheter i konkurrenshänseende, utan med hänsyn till deras inverkan på tredje mans intressen – nödvändigt att de rättigheter som tillkommer tredje man inte förlorar sitt innehåll.
- 107 I detta sammanhang gjorde tribunalen en riktig bedömning när den, i punkterna 91 och 92 i den överklagade domen, slog fast att för det fall kommissionen gör ett åtagande som erbjuds av en aktör obligatoriskt och åtagandet består i att vissa avtalsklausuler inte ska tillämpas gentemot dennes avtalspart, såsom Groupe Canal +, som inte har erbjudit åtagandet och som inte omfattades av förfarandet angående detta, och trots att det inte hade lagts fram något bevis för att Groupe Canal+ lämnat något samtycke till åtagandet i enlighet med punkt 128 i tillkännagivandet om bästa praxis, utgör det ett ingrepp i avtalspartens avtalsfrihet som går utöver vad som föreskrivs i artikel 9 i förordning nr 1/2003. Efter att i punkt 94 i den överklagade domen ha konstaterat att det inte framgår av det omtvistade beslutet, som antagits på grundval av nämnda artikel 9, att beslutet direkt ålägger Groupe Canal + någon som helst skyldighet, påpekade tribunalen emellertid i punkt 95 i den överklagade domen, vilket likaledes utgör en riktig bedömning, att Paramounts åtaganden, vilka gjordes bindande genom detta beslut, automatiskt innebär att Paramount inte uppfyller vissa av sina avtalsförpliktelser gentemot Groupe Canal + inom ramen för deras licensavtal, som trädde i kraft den 1 januari 2014.
- 108 Det framgår visserligen av skäl 13 i förordning nr 1/2003 att de beslut som kommissionen antar med stöd av artikel 9 i denna förordning inte påverkar medlemsstaternas domstolars befogenhet att konstatera en överträdelse av artiklarna 101 FEUF och 102 FEUF och att besluta i det berörda fallet. Ett beslut om åtaganden som kommissionen antagit med avseende på vissa avtal mellan företag, med stöd av artikel 9.1 i denna förordning, utgör inte hinder för att de nationella domstolarna prövar huruvida dessa avtal är förenliga med konkurrensreglerna och, i förekommande fall, ogiltigförklarar avtalen med tillämpning av artikel 101.2 FEUF (dom av den 23 november 2017, Gasorba m.fl., C-547/16, EU:C:2017:891, punkt 30).
- 109 Enligt artikel 16.1 första meningen i förordning nr 1/2003 får emellertid nationella domstolar, när de fäller avgöranden om avtal, beslut eller förfaranden enligt artikel 101 eller artikel 102 FEUF som redan är föremål för ett beslut av kommissionen, inte fatta beslut som strider mot det beslut som kommissionen har fattat.

- 110 Ett beslut av en nationell domstol, enligt vilket ett företag som erbjudit åtaganden som gjorts bindande enligt ett beslut som fattats med stöd av artikel 9.1 i förordning nr 1/2003 åläggs att bryta mot dessa åtaganden, skulle uppenbart strida mot detta beslut.
- 111 Av detta följer att tribunalen åsidosatte artikel 16.1 första meningen i förordning nr 1/2003 genom att i punkt 103 i den överklagade domen i huvudsak slå fast att de nationella domstolarna, vid vilka talan väckts i syfte att säkerställa att Groupe Canal + avtalsenliga rättigheter respekteras, i förekommande fall skulle kunna förplikta Paramount att bryta mot sina åtaganden, vilka gjorts bindande genom det omtvistade beslutet.
- 112 Enligt domstolens praxis (dom av den 14 december 2000, Masterfoods och HB, C-344/98, EU:C:2000:689, punkt 51 och där angiven rättspraxis), vilken nu har kodifierats i andra meningen i artikel 16.1 i förordning nr 1/2003, kräver en konsekvent tillämpning av konkurrensreglerna och den allmänna rättssäkerhetsprincipen att de nationella domstolarna, när de träffar avgöranden om avtal och förfaranden som senare kan bli föremål för beslut av kommissionen, undviker att träffa avgöranden som står i strid med ett beslut som kommissionen ämnar fatta med tillämpning av artikel 101.1 FEUF och artikel 102 FEUF samt artikel 101.3 FEUF.
- 113 Eftersom beslut som grundar sig på artikel 9.1 i förordning nr 1/2003, såsom framgår av lydelsen i denna bestämmelse, antas "när kommissionen avser att fatta ett beslut om att en överträdelse skall upphöra", följer det av den rättspraxis som det erinrats om i föregående punkt att de nationella domstolarna, när det är fråga om ett beslut som fattats med stöd av denna bestämmelse, inte med avseende på de berörda beteendena får anta ett "negativt" beslut, i vilket det konstateras att artiklarna 101 och 102 FEUF inte har åsidosatts, i de fall då kommissionen fortfarande kan återuppta förfarandet, med tillämpning av artikel 9.2 i denna förordning, och i förekommande fall fatta ett beslut i vilket överträdelsen formellt konstateras.
- 114 Tribunalen gjorde sig således skyldig till felaktig rättstillämpning även när den i punkterna 100, 102 och 104 i den överklagade domen fann att en nationell domstol i förekommande fall skulle kunna fastställa att klausuler, såsom de relevanta klausulerna, inte strider mot artikel 101.1 FEUF och bifalla en talan som väckts av ett företag i syfte att säkerställa iakttagandet av dess avtalsenliga rättigheter som åsidosatts genom åtaganden som har gjorts bindande av kommissionen eller i syfte att erhålla skadestånd.
- 115 Härav följer att den nationella domstolens ingripande inte på ett adekvat och effektivt sätt kan avhjälpa en underlåtenhet att, vid antagandet av ett beslut som fattats med stöd av artikel 9 i förordning nr 1/2003, kontrollera huruvida åtgärden står i proportion till skyddet för tredje mans avtalsenliga rättigheter.
- 116 Mot denna bakgrund finner domstolen att tribunalen gjorde en oriktig bedömning när den i punkterna 96–106 i den överklagade domen fann att möjligheten för Paramounts avtalsparter, däribland Groupe Canal +, att väcka talan vid nationell domstol kunde avhjälpa verkningarna av Paramounts åtaganden, vilka gjorts bindande genom det omtvistade beslutet, på nämnda avtalsparter avtalsenliga rättigheter, vilka fastställts i punkt 95 i nämnda dom.
- 117 Såsom tribunalen erinrade om i punkt 101 i den överklagade domen, påpekade domstolen visserligen i sin dom av den 29 juni 2010, kommissionen/Alrosa (C-441/07 P, EU:C:2010:377, punkt 49), i samband med ett undersökningsförfarande som avsåg två företag som hade ingått ett avtal vars ikraftträdande villkorades av erhållandet av ett icke-ingripandebesked eller ett undantag från kommissionen, att den omständigheten att kommissionen hade gjort enskilda åtaganden från ett företag bindande inte innebar att andra företag saknade möjlighet att skydda sina eventuella rättigheter inom ramen för deras relation med detta företag. Mot bakgrund av de begränsningar av de nationella domstolarnas befogenhet som anges i punkterna 109, 110, 112 och 113 i förevarande dom, konstaterar domstolen emellertid att tredje mans, såsom Groupe Canal +, avtalsenliga rättigheter inte kan skyddas på ett

adekvat sätt inom ramen för en talan som väcks vid en nationell domstol under omständigheter där kommissionen gör ett åtagande bindande, när åtagandet innebär att tredje mans avtalspart ska underlåta att tillämpa vissa av sina skyldigheter gentemot nämnda tredje man, skyldigheter som vederbörande iklätt sig frivilligt enligt ett ovillkorligt avtal som redan var i kraft, och detta trots att nämnda tredje man inte omfattades av det förfarande som inletts av kommissionen.

118 Härav följer att överklagandet ska bifallas såvitt avser den fjärde grundens andra del.

119 Av det ovan anförda följer att den överklagade domen innehåller en felaktig rättstillämpning vad gäller tribunalens bedömning av huruvida det omtvistade beslutet är proportionerligt i förhållande till åsidosättandet av tredje mans intressen.

120 Mot denna bakgrund ska den överklagade domen upphävas.

VI. Återförvisning av målet till tribunalen

121 Enligt artikel 61 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol kan domstolen själv, när ett avgörande från tribunalen upphävs, slutligt avgöra målet om det är färdigt för avgörande.

122 Så är fallet här.

123 Genom den tredje grundens andra del, som åberopades i första instans, har Groupe Canal + i huvudsak hävdatt att kommissionen, genom att i det omtvistade beslutet göra Paramounts åtaganden bindande, på ett oproportionerligt sätt har kränkt tredje mans, såsom Groupe Canal +, avtalsenliga rättigheter och således åsidosatt proportionalitetsprincipen.

124 Såsom framgår av punkt 107 i förevarande dom, finner domstolen i detta avseende att när åtagandet består i att underlåta att tillämpa en avtalsklausul som ger tredje man rättigheter, skulle det utgöra ett ingrepp i den aktuella aktörens avtalsfrihet som går utöver vad som föreskrivs i artikel 9 i förordning nr 1/2003, om kommissionen tillerkänns befogenhet att göra åtagandet bindande i förhållande till en tredje man som inte har erbjudit det och inte varit föremål för kommissionens förfarande.

125 Även om det i förevarande fall framgår av handlingarna i målet att det omtvistade beslutet inte ålägger de programföretag som är Paramounts avtalsparter några skyldigheter, är det inte desto mindre så, såsom domstolen har konstaterat i punkt 107 i förevarande dom, att Paramounts åtaganden, vilka gjorts bindande genom det omtvistade beslutet, automatiskt medför en negativ inverkan på den avtalsenliga rättighet som dessa programföretag, däribland Groupe Canal +, åtnjuter i förhållande till Paramount, en rättighet som består i att Paramount garanterar vart och ett av dessa programföretag absolut territoriell exklusivitet avseende föremålet för varje enskilt licensavtal angående produktion av betal-tv. Enligt detta beslut är Paramount nämligen bland annat skyldigt att inte uppfylla vissa skyldigheter som syftar till att säkerställa denna ensamrätt, vilken följer av dess avtal med nämnda programföretag, och särskilt de skyldigheter som föreskrivs i artiklarna 3 och 12 i Paramounts licensavtal med Groupe Canal +, vilket trädde i kraft den 1 januari 2014.

126 Såsom generaladvokaten påpekade i punkt 125 i sitt förslag till avgörande kan sådana skyldigheter utgöra en väsentlig del av den ekonomiska balans som dessa programföretag och Paramount har fastställt vid utövandet av deras avtalsfrihet.

127 Mot denna bakgrund kan – såsom följer av prövningen av den fjärde grundens andra del, och närmare bestämt av punkterna 108–117 i förevarande dom – möjligheten för Paramounts avtalsparter, däribland Groupe Canal +, att väcka talan vid nationell domstol inte på ett adekvat sätt avhjälpa dessa verkningar som det omtvistade beslutet har på avtalsparternas avtalsenliga rättigheter. Av detta följer att kommissionen – genom att med nämnda beslut göra Paramounts åtaganden bindande – i strid

med det krav som nämns i punkt 106 i förevarande dom undergrävde tredje mans, däribland Groupe Canal +, avtalsenliga rättigheter gentemot Paramount, och därigenom åsidosatte proportionalitetsprincipen.

- 128 Överklagandet ska följaktligen bifallas såvitt avser den andra delen av den tredje grunden som åberopats i första instans. Det omtvistade beslutet ska således ogiltigförklaras, utan att det är nödvändigt att pröva de övriga argument och grunder som åberopades i första instans.

VII. Rättegångskostnader

- 129 Enligt artikel 184.2 i rättegångsreglerna ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet bifalls och domstolen avgör målet slutligt.
- 130 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som är tillämplig i mål om överklagande med stöd av artikel 184.1 däri, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.
- 131 Groupe Canal +, EFADs, UPC och C More Entertainment AB har yrkat att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom kommissionen har tappat målet, ska den bära sina rättegångskostnader och ersätta de rättegångskostnader som uppstått för Groupe Canal +, EFADs och UPC i förevarande mål om överklagande och i förfarandet i första instans samt ersätta de rättegångskostnader som förorsakats C More Entertainment AB i förfarandet i första instans.
- 132 Eftersom Republiken Frankrike inte har yrkat att kommissionen ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, ska Republiken Frankrike bära sina rättegångskostnader.
- 133 Enligt artikel 140.3 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i dessa regler ska tillämpas i mål om överklagande, ska BEUC, i egenskap av intervenient vid tribunalen, bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

- 1) Den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 12 december 2018, Groupe Canal +/kommissionen (T-873/16, EU:T:2018:904) upphävs.
- 2) Det beslut som antogs av Europeiska kommissionen den 26 juli 2016 om ett förfarande enligt artikel 101 FEUF och artikel 53 i EES-avtalet (ärende AT.40023 – Gränsöverskridande tillgång till betal-tv) ogiltigförklaras.
- 3) Europeiska kommissionen ska bära sina rättegångskostnader och ersätta de rättegångskostnader som förorsakats Groupe Canal + SA, European Film Agency Directors – EFADs och Union des producteurs de cinéma (UPC) i förevarande mål om överklagande och i förfarandet i första instans samt ersätta de rättegångskostnader som uppstått för C More Entertainment AB i förfarandet i första instans.
- 4) Republiken Frankrike ska bära sina egna rättegångskostnader.
- 5) Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC) ska bära sina egna rättegångskostnader.

Underskrifter